బ్రతుకుకన్నాగొప్పది!

హైదరాబాదు నీళ్ళు బాగా ఆకలి పుట్టిస్తాయని చాలామంది చెబుతుంటారు. హైదరాబాదు వాతావరణం చాలా ఆహ్లాదాన్ని కలిగిస్తుందని కూడా మరికొంతమంది అంటుంటారు....

అందులో అబద్ధం లేదని చాలాసార్లు నాకూ అనిపించింది.... ఎటొచ్చీ, సిటీబస్సులకోసం బస్‌స్టాపులో వెయిట్ చేయవలసి వచ్చినపుడు మాత్రం— 'ఇంకెప్పుడూ హైదరాబాద్ రాకూడదనీ, వచ్చినా సిటీబస్ ఎక్కటానికి ప్రయత్నించకూడదనీ, ఒట్టేసుకోవాలన్న కోపం వస్తుంది....

'నువ్వెక్కవలసిన రైలు ఓ జీవితకాలం లేటు' - అని ఎవరో కవిగారు అన్నట్టు -

'మనం ఎదురుచూసే బస్సు ఈ జీవితకాలంలో రాదు-' అని అనుకోవాల్సిన పరిస్థితి వస్తూంటుంది. ఒకోసారి....

మనకు కావలసిన బస్సు ఒకవేళ వచ్చెనుపో - సరిగ్గా స్టేజీలో ఆగకపోవచ్చు....ఆగెనుపో- మనం ఎక్కేవరకూ ఓపిగ్గా అది అక్కడ నిలబడకపోవచ్చు!.... నిలబడెనుపో - మనం ఎక్కటానికి పుట్‌బోర్డు మీద కూడా చోటు దొరక్కపోవచ్చు....!

అప్పుడు హాయిగా 'పోతేపోనీపోరా'- అని స్వగతంలో పాడుకొంటూ. మళ్ళీ అక్కడే నిలబడి మరో బస్సుకోసం తపస్సు ప్రారంభం చేసే పరిస్థితి రావచ్చు....!

సరిగా ఆరోజు సాయంకాలం ఆరుగంటలవుతున్నవేళ, నేను అలాగే తపస్సు చేస్తున్నాను సిటీబస్సుకోసం !

అంతకు రెండురోజుల ముందునుంచీ 'ఆకాశం మేఘావృతమై వుంటుందనీ, అడపాదడపా జల్లులుపడవచ్చుననీ ఆకాశవాణివారు వీలున్నప్పుడల్లా చెబుతున్నారని కాబోలు-అంతవరకు నిర్మలంగావున్నా ఇంక బాగుండదని మొహమాటపడిన ఆకాశం. ఆకాశవాణికి, తనకూ వున్న అవినాభావ సంబంధాన్ని పురస్కరించుకుని నల్లమబ్బులతో నిండి పోయి, రోడ్డుమీదపోయే జనాన్ని హడలగొట్టిపారేస్తోంది....

ప్రత్యక్షంకాని దేవుడికోసం పట్టుదలగా తపస్సుచేసే మునీశ్వరుడిలా, ఆ బస్‌స్టాప్ దగ్గర చెట్టుక్రింద నిలబడి-అసలు వస్తుందో రాదో తెలియని సిటీబస్సుకోసం దూరంగా దృష్టిని సారించి చూస్తున్నాను.

అంతవరకూ ఆస్టాప్‌లోనే నిలబడి వున్న అయిదుగురు మనుషులూ, వాళ్ళవాళ్ళ మనసుల్లో ఎలాంటి మంచి నిర్ణయాలు తీసుకున్నారో తెలియదుకానీ. ఇద్దరూ, తర్వాత మరో ముగ్గురూ నడుచుకుంటూనే వెళ్ళిపోయారు....

నాకూ అసహనంగానే వుంది.... నడిచి వెళ్ళిపోదామంటే తరిగే దూరం కాదు...రిక్షా ఎక్కితే గమ్యం చేరుకునే లోగానే దారిలో వర్షం మొత్తేసంగతి అటుంచి, నడుం పడిపోయేలా అందులో వంగిపోయి రెండుగంటలయినా కూర్చోవాలి...ఆటో ఎక్కుదామంటే ఆర్రూపాయల చార్జీ ...!అంటే హైదరాబాదులో రెండుపూటల భోజనం.

ఏంచేస్తాం మరి ? పొరుగూరునుంచి సిటీకి వచ్చినపుడిలాంటి వన్నీ లెఖ్ఖచూసుకోవాల్సిందే !

రాంనగర్‌లో ఎక్కడో మారుమూల అన్నయ్యా, వదినా వుంటున్నారు... ఏడాదికి రెండుసార్లయినా స్పాట్ వేల్యుయేషన్ కోసమో - మరో పనిమీదనో హైదరాబాద్ రాకతప్పదు. వచ్చినప్పుడు అన్నయ్య యింట్లో వుండకుండా ఏ హోటల్లోనో వుంటే ఎలా?... అసలు ఎలా వుండగలం??

పగలంతా ఎలా తిరిగినా, ఏ హోటల్లో-భోంచేసినా రాత్రికి మాత్రం అన్నయ్యగారింటికి చేరుకోవాల్సిందే!....

రిస్ట్‌వాచ్‌లోకి చూసుకున్నాను.... ఆరూ పది!.... సంధ్య వెలుగుల మీద చీకటితెరలు ఇంకా పూర్తిగా వాలిపోలేదు....క్షణక్షణానికి నాలోని ఓపిక తగ్గిపోతుంది.... ఖాళీగా ఆటోరిక్షా కనిపిస్తే ఆపుచేసి ఎక్కేయాలనుకున్నాను...

సరిగ్గా అప్పుడే, మరోవ్యక్తి అక్కడకువచ్చి, నాకు దగ్గరలోనే నిలబడ్డాడు. అతనుకూడా ఏదో బస్సుకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాడు.

ఒకటి రెండుసార్లు అప్రయత్నంగానే అతనివైపు చూశాను. అంతకు ముందు కూడా అతన్ని ఎక్కడో చూసినట్టనిపించింది. ఎక్కడచూశానో, ఎప్పుడుచూశానో జ్ఞాపకం తెచ్చుకోవటానికి తీవ్రంగా ప్రయత్నించాను... నా ఆలోచన ఫలించింది. అత నెవరో గుర్తు కొచ్చింది...

సరిగ్గా నాలుగునెలల క్రితం..!

కథలపుస్తకం వేయించాలని హైదరాబాద్ వచ్చాను. ప్రెస్సులో పని చూసుకుని ఇలాగే చీకటిపడుతున్న సమయంలో ఈ బస్‌స్టాపులోనే నిలబడ్డాను. సాధారణంగా ఈ స్టాప్‌లో ఎప్పుడూ జనం ఎక్కువగా వుండరు కాబోలు, ఆరోజు కూడా ఇలాగే ఒకరో ఇద్దరో షెల్టర్ క్రింద

నున్న సిమెంటు బెంచీమీద కూర్చుని వున్నారు....

అంతలోనే అతను నా దగ్గరగా వచ్చాడు.

"టైమెంతయిందిసార్ ?" అడిగాడు. చెప్పాను.

ఆ మాటా ఈ మాటా అయ్యాక - నా పేరు ఊరు తెలుసుకున్నాడు...

"ఏదైనా పనిమీద వచ్చరా ?" అడిగాడు ఆ తర్వాత.

"ఔను ! ప్రెస్సు పనిమీద వచ్చాను."

"అదిగో అటువైపు చూశారా ?" - రెండుక్షణాలు పోయాక అక్కడ కొంచెం దూరంలో వున్న చెట్టువైపు చూపిస్తూ - నెమ్మదిగా అడిగాడు.

ఆచెట్టుకింద యువతి నిలబడి వుంది.

"కావాలంటే చెప్పండి !... యాభై రూపాయలు" — వెంటనే అన్నాడు అతను...విషయం అర్థమయిపోయింది.

ఇలాంటి నగరాల్లో అలా జీవించేవాళ్ళు వుంటారని నాకుతెలుసు. ఏవేవో ప్రత్యేకమయిన కారణాలవల్లనే కొందరు అలాంటి జీవితాలకు బానిసలయిపోతారని కొన్ని కొన్ని విచిత్రమైన సంఘటనలు వారిని యీ పాపకూపములోకి లాగేస్తాయని ఒకరిద్దరు మిత్రులు చెప్పగా విన్నాను.

అలాంటివారి జీవితాన్ని యధాతధంగా చిత్రించే వాస్తవిక నవల రాయాలని నేను చాలాకాలంగా అనుకుంటున్నాను...

ఆ అమ్మాయి విషయంలో కూడా ఏదైనా బలవత్తరమైన సంఘటన జరిగేవుండాలి ! ఆ సంఘటనే ఆమెనీ స్థితికి తీసుకొచ్చి వుండాలి...

కనీసం ఆమె జీవితాన్ని తెలుసుకోవటానికైనా నేను ఆ బేరానికి ఒప్పుకోవాలి. తెలుసుకుని చేసేదీ, చేయగలిగిందీ ఏమీ వుండదు. ఏవైనా ఆసక్తిని కలిగించే విషయాలు దొరికితే వాటిని ఆధారంగా తీసుకొని, ఓ నవల రాయొచ్చు.

ఆ స్వార్థంతోటే అతను చెప్పిన బేరానికి ఒప్పుకున్నాను.

"అయితే వుండండి!... నేను మాట్లాడి వస్తాను!" అంటూ అతడు ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళాడు. రెండు నిముషాలు వాళ్ళిద్దరు మాట్లాడుకున్నారు. ఆ తర్వాత ఆమె తన చేతికున్న రిస్ట్‌వాచ్‌లోకి చూసుకుంది.

అతను తిరిగివచ్చి -

"సరిగ్గా మరో పదినిముషాలకు ఆ అమ్మాయి బయల్దేరుతుంది మీరు అమెతో వెళ్ళండి!" - అన్నాడు.

"ఎక్కడికి?"

"తన యింటికి తీసుకెడుతుంది. ఆ అమ్మాయి మొగుడు ఏదో ఫ్యాక్టరీలో పనిచేస్తున్నాడు. నైట్ షిఫ్టుకి వెళ్ళిపోయాడు. తెల్లారేదాకా రాడు." గబగబా చెప్పేశాడు...

నేను ఆశ్చర్యపోయాను. పెళ్ళయిన ఒక ఆడకూతురు, భర్త ఇంట్లో లేకుండా చూసి ఇలాంటి గ్రంధం నడుపుతోందంటే ఇదేదో "ఇంటరెస్టింగ్ కేసే" అనుకున్నాను. "ఇంతకీ ఇతనెవరో?" అనే ఆలోచన కూడా కలిగింది.

"నాకు ఓ ట్వంటీ రుపీస్ ఇవ్వండి! తక్కిన ముప్పై తర్వాత ఆమెకు ఇవ్వొచ్చు!" అన్నాడు అతను.

నా ఆలోచనలు అక్కడితో తెగిపోయాయి.

వెంటనే పాంటుజేబులోంచి 20 రూపాయలు తీసి అతని చేతిలో పెట్టాడు.

"థాంక్యూ సర్ ! విష్ యు ఆల్ ది బెస్ట్ !" అంటూ చిన్నగా నవ్వేసి అతను అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

నేను మళ్ళీ, ఆ అమ్మాయి గురించీ. ఆమె చెప్పబోయే విషయాల గురించీ, నేను రాయబోయే నవల గురించీ ఆలోచిస్తూ నిముష నిముషానికి ఆమె వైపు చూస్తూ నిలబడ్డాను. రెండు మూడు సార్లు ఆమెకూడా నావైపు చూడటం గమనించాను.

........మూడు....అయిదు....ఆరు....పది...

అలా పదిహేను నిముషాలు గడిచిపోయాయి. అయినా ఆమె బయలుదేరలేదు. నాకు కొంచెం అనుమానం వచ్చింది. మరో పది నిముషాలు చూసి, నెమ్మదిగా ఆమె దగ్గరకు నడిచాను.

ఆమె తన చూపుల్ని మరోవైపు మరల్చుకుంది. నాకు మహా పెద్ద ఇబ్బందిగా ఉంది.

"బయలుదేరుదామా ?" ఎలాగో ధైర్యంచేసి అడిగేశాను. ఒక్కసారిగా ఆమె కళ్ళెర్రచేసినట్టుగా నావైపు చూసింది. చెప్పొద్దూ, ఖంగారెత్తిపోయింది నాకు... అయినా పైకి ఏమీ కనిపించనీయకుండ

"మీరు పదినిముషాల్లో బయలుదేరుతారని అతను చెప్పాడు." అన్నాను నీళ్ళునములుతూ.

"ఎవరతను ?" గద్దించినట్టుగా అడిగింది.

తెల్లబోయాను....

"ఇందాకటినుంచీ మిమ్మల్నీ, మీ దొంగచూపుల్నీ గమనిస్తూనే వున్నాను. పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేశారంటే గట్టిగా అరిచి, నలుగుర్నీ

పిలుస్తాను. మీలాంటివాళ్ళకప్పుడుగానీ బుద్ధిరాదు. ఆడపిల్ల ఒంటరిగా కనిపిస్తే చాలు, వేషాలు వేస్తారు. వెధవలు!" మళ్ళీ అంది ఆ అమ్మాయి.

కేసర్థమయింది నాకు.... అయినా ఆమెకు విషయమంతా చెప్పి. అందులో నా తప్పేమీలేదని ఋజువుచేసుకోలనిపించింది. అందుకే జరిగినదంతా ఆమెతో చెప్పాను. అతనికి ఇరవై రూపాయిలిచ్చిన సంగతికూడా చెప్పాను.

"అతనెవరో మిమ్మల్ని ఛీట్, చేశాడు" తేల్చేసింది ఆమె.

"మరి అతను మీ దగ్గరకొచ్చి మీతో మాట్లాడాడు కదా?" అది పిచ్చిప్రశ్న. ఆ సంగతి నాకూ తెలుసు!.... ఆ అమ్మాయలాగే అంది.

"మీరు చాలా పిచ్చివారులా వున్నారు. అతను నాతో ఏం మాట్లాడిందీ తెలుసుకోకుండా అతనికి డబ్బెందుకిచ్చారు? అయినా అతను నా దగ్గరకొచ్చి, నా పేరేమిటని అడిగాడు నేను చెప్పాను. నన్నుచూసి వాళ్ళ వాళ్ళక్లాస్‌మేట్‌నేమోనని భ్రమపడ్డాడట. ఆ తర్వాత హైమెంతయిందన్నాడు. చెప్పాను.... అంతే...." నా చెంపలు రెండూ నేనే వాయించుకోవాలన్న ఆవేశం వచ్చింది.

ఆమెకు 'సారీ' చెప్పి బస్‌కోసం మరి చూడకుండా, అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాను ఆరోజు.

మళ్ళీ నాలుగు నెలల తర్వాత—

ఈరోజు....ఇక్కడ....

అతను!!

అతనే!... అనుమానం లేదు. దూరంగా ఆ చెట్టుకింద ఆ అమ్మాయి వుందేమోనని చూశాను. కనిపించలేదు.

అతన్ని విడిచిపెట్టకూడదనిపించింది. సమాజాన్ని ఛీట్ చేయడంకంటే ఆ సమాజంలో అడుక్కుని తినడం మంచిదని అతనికి సలహా ఇవ్వాలన్నంత కోపం వచ్చింది.

"మిస్టర్. .మాట! పిలిచాను.

అతను దగ్గరగా వచ్చాడు.

"నేనెవరినో గుర్తున్నానా?" అడిగాను.

"మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూశాను... కానీ గుర్తురావటంలేదు" రెండుక్షణాలు పరిశీలనగా నావైపు చూసి అన్నాడు.

"అవును! ఎలా గుర్తుంటాను? నాలాంటివాళ్ళు చాలామంది నీకు తగిలుంటారు... అందర్నీ గుర్తుపెట్టుకోవటం అంత సులువు కాదుగా! అయినా నువ్ మాత్రం అందరికి గుర్తుంటావ్? అది మాత్రం మర్చిపోం" నా కోపాన్నీ, ఆవేశాన్ని గ్రహించి అతను ఓ అడుగు వెనక్కివేశాడు. ఆ తర్వాత తప్పుచేసినవానిలా తలదించుకున్నాడు.

"సరిగ్గా నాలుగునెలలక్రితం ఇదే బస్‌స్టాప్‌లో నన్ను మోసంచేసి ఇరవై రూపాయలు పట్టుకుపోయావ్...గుర్తొచ్చిందా? అయినా అలా మోసం చేసేబదులు నలుగుర్నీ నాలుగురూపాయలు అడుక్కునివుంటే బాగుండిపోయేది!" అతని కాలరు పట్టుకుని కుదుపుతూ అన్నాను.

అప్పుడే చూశాను అతని కళ్ళల్లోకి. అ కళ్ళల్లో నిండా నీళ్ళు!

ఇంకా ఎన్నో అనేసి అక్కసుతీర్చుకోవాలన్న నా ప్రయత్నాన్ని అతని కన్నీళ్ళు ఆపేశాయి.

అతడు తటాలున నా రెండుచేతులూ పట్టుకుని—

"నన్ను క్షమించండి మాస్టారు !" అన్నాడు.

విదిలించుకోబోతున్న చేతుల్ని గట్టిగా పట్టుకుని -

"మీరొక్కసారి మా యింటికి రావాలి మాస్టారు !.... ఈ ప్రక్క సందులోనే మా యిల్లు" అన్నాడు.

అతను అలా ఎందుకు అడుగుతున్నాడో అర్థంకాలేదు. 'ఒక వేళ- ఆనాడు తాను తీసుకున్న ఇరవదిరూపాయలు తిరిగి ఇస్తాడేమో,' అని కూడా అనిపించింది.

"మీరు ఆలోచించొద్దు ! ఒక్కసారి రావాలి ! మళ్ళీ వెంటనే మీరు తిరిగి వచ్చేయొచ్చు !.... ప్లీజ్ !" అతను అలా అర్థింపుగా రెట్టించి అడగటంతో కాదనలేక అనుసరించాను.

మరో అయిదు నిముషాల్లో అతనింటికి చేరుకున్నాం.

ఒక్కటే గది. ఆ గదిలో ఓ మూల ప్లాస్టిక్ బకెట్ ఒకటీ, సిల్వర్‌చెంబూ వున్నాయి. మరో పక్కన నీళ్ళకూజా ! గదిలో అడ్డంగా కట్టిన తాడుమీద మాసిపోయిన బట్టల స్తవ్యస్తంగా పడున్నాయి.

లోపలకు వెళ్ళగానే మూలనున్న చాప తీసి పరిచాడు.

"ఇదిచూడండి !" షెల్ఫ్‌లో వున్న పుస్తకంలోంచి, ఫోటో ఒకటి తీసి నేను చాపమీద కూర్చున్నతరువాత నాకందించాడు.

ఆ ఫోటోలో ఆతను...ఆతని ప్రక్కన ఆమె ! క్షణంసేపు నేను ఆశ్చర్యపోయాను.

"అంటే...!"

మీరు ఆరోజున చూసింది ఈమెనే ! అంటే నా భార్య ?!"

అర్థంకానివాడిలా అయోమయంగా చూశానతనివైపు.... అతని కళ్ళల్లో కన్పిస్తున్న విషాదం అతని గొంతులో కూడా వినిపించసాగింది.

"మాది బెజవాడ....నేనూ శాంతీ ప్రేమించుకున్నాం....కానీ మా పెళ్ళికి పెద్దవాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు. కులాలు సరిపోవంటూ మా ఇద్దర్నీ అదుపులో పెట్ట ప్రయత్నించారు. కాని మేం ధైర్యంగా పెద్దవాళ్ళను ఎదిరించాం. ఇక్కడకొచ్చి పెళ్ళిచేసుకున్నాం. డిగ్రీ లేకపోయినా నేను చదివిన చదువుకు తగిన ఉద్యోగం, ఏదో ఒకటి దొరకకపోదనే ధీమాతో రెండు మూడు నెలలు కాళ్ళకు బలపాలు కట్టుకొని తిరిగాను. ప్రయోజనం లేకపోయింది...నా శాంతిని నేను పోషించుకోవాలనే పట్టుదలతో కొన్నాళ్ళు రోజుకూలీమీదకూడా పనిచేశాను. అదీ ఓ రోజుంటే నాలుగురోజులుండేదికాదు. చివరికి ఆ ఉపాయం తట్టింది. కొంతమంది మనుషుల్లో వుండే అలాంటి బలహీనతను వాడుకొని డబ్బు సంపాదించాలని నిర్ణయించుకున్నాను. ముందు శాంతి ఒప్పుకోలేదు. కానీ ఆకలీ, అవసరమూ ఎలాంటి పనినైనా చేయిస్తాయేమో !.." అతను చెప్పటం ఆపి నిట్టూర్చాడు.

"ఆ రోజున నేను కాబట్టి సరిపోయింది. మరెవరయినా రౌడీ లాంటి మనిషయితే - ఏంచేసేవాడో ?"-

మీరన్నది నిజమే ! అందుకే అలాంటివాళ్ళజోలికి వెళ్ళేవాళ్ళమే కాదు. కాస్త మెత్తగా కనిపించేవారిదగ్గరా, పొరుగూరివాళ్ళదగ్గర అప్పుడప్పుడు ఈ నాటకం ఆడేవాళ్ళం !" అన్నాడతను.

"కానీ ఎంతకాలమని అలా మోసంచేయగలుగుతారు ? ఎప్పుడో ఒకప్పుడు మోసం బయటపడుతుంది !.... ముందు మెతగ్గా కనిపించిన

మనిషే మోసపోతున్నట్లు తెలుసుకుంటే-ఆవేశంలో ఎంతకయినా తెగి స్తాడు"- నేను ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్నాను.

నా మాటలకు అడ్డువస్తూ అతనన్నాడు.

"నిజమే మాస్టారు! ఎల్లకాలం మోసంచేస్తూనే బ్రతికేయాలను కోవటం ఆత్మవంచనే అవుతుంది! నా విషయంలోనూ అలాగే జరి గింది!" - అతని గొంతు దుఃఖంతో పూడుకుపోయింది....

ఆ జరిగిందేమిటో తెలుసుకోవాలనే ఆతృత నాలో ఎక్కువవు తోంది.

"ఏం జరిగింది? - అని అడిగాను.

ఆరోజున మిమ్మల్ని నమ్మించి ఇరవై రూపాయలు తీసుకున్నట్టు గానే ఇవాల్టికి పదిహేనురోజుల క్రితం - ఓ బస్‌స్టాప్‌లో ఒకాయన్ని బుట్టలో వేశాను. ఇరువది రుపీస్ తీసుకొని నేను వెళ్ళిపోయాను. ఆ తర్వాత...." అతను మరి చెప్పలేకపోయాడు. పెల్లుబికివస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకోవాలని విఫల ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

"అప్పుడేమయింది? అతను ఏదైనా అల్లరిచేశాడా? అడిగాను.

తన మునివేళ్ళతో కళ్ళను తుడుచుకుని జేబులోంచీ మడతలుపడి నలిగిపోయిన ఓ కాగితాన్ని తీసి. నా చేతికి అందించాడు.

ఆతృతగా దాన్ని విప్పి చదివాను.

"........మీరు వాడిదగ్గర ఇరవై రూపాయలు తీసుకుని వెళ్ళారు. ఆ తర్వాత పదినిముషాలకు వాడు నా దగ్గరకొచ్చి గొడవచేశాడు. నేను ఎప్పటిలాగానే – దబాయించి మాట్లాడేను. వాడ్ని అల్లరిపెట్టాలని చూశాను. మా కేకలకు, చుట్టూ జనంమూగారు. వాళ్ళందరితోటీ

నేను వాడి పెళ్ళాన్నని. నాకు మతిస్థిమితంలేక మాటలాడుతున్నాననీ–కల్పించి చెప్పాడు. వాకీగాపోతున్న ఆటోనుపిలిచి, బలవంతంగా నన్ను అందులోకి తోశాడు. ఆ రాక్షసుడి బారినుంచి ఎలాగో తప్పించుకొని ఇంటికొచ్చిపడ్డాను....

"కానీ ఈ బ్రతుకు నేనింకా బ్రతకలేనని ఓనిర్ణయానికి వచ్చాను!

బ్రతకాలంటే ఎన్నో మార్గాలున్నాయని మీరు అప్పుడప్పుడు అంటుండేవారు. కానీ బ్రతుకుకన్నా మనసే గొప్పదని నాకనిపిస్తోంది, ఆ మనసు గాయపడితే-భరించి బ్రతకటం కష్టం!.... అందుకే ఈ బ్రతుకును చాలిస్తున్నాను. నన్ను క్షమించండి....

....శాంతి" -

అలా ఉత్తరంలోకి చూస్తూనే వుండిపోయాను.....

"నా శాంతి చచ్చిపోయింది మాస్టారు! ఆ రాత్రి తొమ్మిదింటికి-మామూలుగా నేను ఇంటికి తిరిగొచ్చేసరికి - ఈ గదిలోనే ఆ మూల-ఒంటిమీద కిరసనాయిలు పోసుకుని నిప్పంటించుకొని–నికృష్టంగా చచ్చి పడివున్న నా శాంతి నాకు కనిపించింది.... అంతే మాస్టారు!...."-అతను ఏడుస్తూ ఇంకా ఏమిటో చెబుతున్నాడు...

అక్కడ ఇంక వుండలేక - వికలమయిన మనస్సుతో వెనక్కి తిరిగి వచ్చేశాను...

---

* యువ మార్చి 1978